

Interesse, og fordi det i Virkeligheden er det Udførelse af betynte den — thi det er Lovens Mening — saa er han standaliseret saaledes, at det saa nogenlunde hænger ved ham til hans Dødsdag. Deri se vi et Bevis for, at den Umyndighedslovgivning, vi have, er abnorm og urigtig, og jeg nærer nu ingen Tvivl om, at efterhaanden, som man rykker videre frem, vil man blive nødt til at gaa den Vej, vi ere gaacde, og nedlægge Fuldmyndighedsalderen.

Saa siger det ærede Medlem, at det vil blive en forfærdelig Ting, fordi det sandsynligvis vilde føre med sig, for det Første, at Folk fik Borgerkab tidligere, hvorved der vilde opstaa en langt større Konkurrence, end der nu er. Dertil kan man ganske simpelt sige, at det ærede Medlem kunde have Ret, hvis det var muligt at tage alle Mennesker fra 21—25 Aar og spørre dem inde paa et Sted, hvor de Intet spise, saa vilde det være ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem fremhævede, saa blev der Færre til at spise i Samfundet, og saa vilde det blive meget lettere at klare sig. Men hvad Betydning det kan have for Samfundsøkonomien i sin Helhed, om de Folk, der ere i en Alder fra 21—25 Aar, og som skulle spise og arbejde, blive myndige lidt før eller lidt senere, og lidt før komme til at indtage en selvstændig Stilling, hvor der er Mulighed for, at de kunne komme til at arbejde selvstændig, er jeg ikke i Stand til at se. Søvrigt skal jeg gjøre en Bemærkning i Afledning af en hel Del af de Ting, som den ærede velvillige Taler (N. S. Larsen) drog frem mod vort Forslag. Han mente, det vilde have stor Indvirkning paa Sagførerloven, paa en hel Del af Embedslovene og paa Giftermaalslovgivningen. Dertil er der nu for det Første at sige, at den Omstændighed, at man nedlægger Fuldmyndighedsalderen, saaledes at en Mand gyldig kan forbinde sig i civile Forhold og er en selvstændig Mand, behøver aldeles ikke at medføre, at man nedlægger Aldersbetingelsen for at blive Embedsmand. Ligesaa lidt som i Diebliffet Fuldmyndighedsalderen og Valgrets alderen falde sammen, ligesaa lidt behøver man selvfølgelig det. Men dertil kommer, at jeg tror nu, at det ikke var saa overordentlig farligt, at man sagde, at Folk kunde blive Embedsmænd med det fyldte 21de Aar; thi, saa vidt jeg veed, er der en saadan Overflod af Kandidater i næsten alle Brancher her i Landet, at Folk i Reglen maa gaa til op i Trediverne, før de faae nogen fast Ansættelse, og at gaa paa Kontorerne som Volontærer eller som underordnet Personale, selv om de ikke ere 25 Aar, er, saa vidt jeg veed, lovligt og har

været lovligt i en Arrætte. Selv om man nu gif saa vidt, hvad man jo ingenlunde behøver at gjøre, at Folk kunde blive Embedsmænd med det fyldte 21de Aar, tror jeg ikke, at der af den Grund vilde afstedkommes større sociale Farer, som vare i Stand til at bringe noget Menneske i Affekt. Det samme Betragtning gjælder med Hensyn til Spørgsmaalet om Udgang til Vægteskabet. Jeg tror ikke, at den faderlige Myndighed, saaledes som Tingene have udviklet sig, i Virkeligheden betyder ret meget i dette Forhold. Naar ellers Billien, om jeg saa maa sige, og Betingelserne for at gifte sig ere til Stede, tror jeg, at det er saa saa Tilfælde, hvor denne Myndighed gjøres gjældende, og de Tilfælde, hvor det finder Sted, ere vistnok i Reglen saa uheldige og saa abnorme Tilfælde, at man ikke bør basere en almindelig Lovgivning paa disse Tilfælde alene. Da nu Forholdet er det, at jeg anser det baade for socialt rigtigt og, jeg kan gjerne tilføie, for politisk rigtigt med, — fordi jeg mener, at i Virkeligheden i Ungdomsalderen er hos de allerfleste Mennesker den personlige Selvstændighedsfølelse og Uafhængighedsfølelse meget stærkere, end den kan være og blive hosældre —, saa har jeg anset det for rigtigt at gaa med til dette Lovforslag, fordi jeg mener, at det udtrykker en rigtig Tanke, og at det i Virkeligheden aldeles ikke vil medføre farlige sociale Følger, men langt snarere føre til, at Folk tidligere blive selvstændige, og at de, om jeg saa maa sige, tidligere blive fornuftige, idet man vil blive nødt til at rette deres Opdragelse paa, at de skulle kunne optræde som selvstændige Mænd tidligere og klare sig selv tidligere. Rinde nu det Maal naas, hvad jeg tror det vil kunne, skulde det undre mig, om det var Noget, der var saa overordentlig socialt farligt. Jeg skal tilføie en Ting, og det er det, at det undrer mig dog altid lidt, at det danske Folk er det eneste Folk, der ikke bliver modent paa samme Tid som andre Folk. Andre Folk kunne blive modne i en Alder af 20—21—22 Aar. De fleste danske unge Mennesker forekomme mig nu ligesaa modne i denne Alder, og jeg nærer i hvert Fald ingen Tvivl om, at med god Oplysning ville de kunne blive ligesaa modne som alle andre Nationer til den Tid. Naar man stadig her møder det Argument, at her i Landet kan Ungdommen ikke blive moden saa tidlig, idet vore Forhold ikke ere til det, og møder denne Frygt for den danske Ungdom, at den skulde komme frem, kan jeg ikke sige, jeg deler denne Frygt. Tværtimod, jeg ser deri en Slags Spøgesfrygt, og det maa være en yderligere Grund for mig til